

[Bjørner.]

danske valuta? Skal kronen være 25 øre værd, skal den være 10 øre værd? Ja, så simpelt er spørgsmålet.

Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen talte om de ansvarlige partier, der havde ansvaret for denne lovgivning. Det har aldrig rigtig været mig klart, hvad man herinde mente med ansvaret. Er det det økonomiske ansvar for at have skåret kronen ned fra 1 kr. til 35 øre, det ærede medlem vil påtage sig, eller hvad er det for et ansvar? Vi fra retsforbundets side har fra første færd vendt os imod denne lovgivning, der desværre i al sin tåbelighed har dannet forbillede for en række andre lande. Det er ikke rigtigt, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen hævder, at det var andre lande, der begyndte med den slags foranstaltninger. Det er rigtigt, at Ottawa-overenskomsten med den afspæringspolitik, den indebar, gav os vanskeligheder; men vi herhjemme har været først med valutacentralen, vi har lært de andre, hvorledes man skulle opbygge lignende instrumenter. Vi har fra retsforbundets side gang på gang påvist, at de formål med valutalogvgivningen, man angav, de valutariske, de beskæftigelsesmæssige og de handelspolitiske formål, var indbyrdes selvmodsigende, og når vi nu ved, hvordan det valutarisk er gået med lovgivningen, kan vi vel hurtigt springe det punkt over.

Handelsministeren tror åbenbart stadig på, at han kan spille stærk mand overfor vore udenlandske handelspartnere, når bare han har vareforsyningsloven at knitre med i lommen. På anden måde kan man ikke forklare hans åbenbare uvilje imod at løse båndene og afvikle import- og eksportrestriktioner. Men er det da ikke snart klart for enhver, at hele det handelspolitiske instrument, som de gamle partier med tiden har skaffet os på halsen, er et instrument, som udlandet har lært at spille på overfor os, sådan som udlandet nu helst ønsker det? Jeg kunne tænke mig, at den engelske handelsdelegation, som rejste hjem forleden dag, har gnedet sig i hænderne, da den kunne rejse, uden at der her fra denne talerstol af den højtærede handelsminister var blevet meddelt, at devalueringen af pundet naturligvis måtte medføre, at den automatiske prisedsættelse for smørret fra 6 kr. 12 øre til 5 kr. 17 øre pr. kg måtte bortfalde, simpelthen fordi forudsætningen for denne prisaftale var bortfaldet. Men englænderne kunne rejse hjem med en smørpris, der stadig ligger på henvend halv-

delen af det, den amerikanske forbruger må betale for smørret.

Ganske vist antydede den højtærede handelsminister, da han forelagde det forslag, vi i dag behandler, at man allerede ved de Englandsforhandlinger, der nu i mellemtiden har fundet sted, ville overveje en forhøjelse af landbrugets eksportpriser svarende til importprisernes stigning, men senere har vi ikke hørt noget om, hvordan det gik med dette forsøg på at spille stærk mand overfor englænderne. Derimod kunne Attlee i går fortælle, at man skulle spare 1,7 mill. £ på engelske fødevarer. Vi betaler altså til dette formål ca. 2 mill. kr. om ugen fra dansk side. Jeg tror, at resultatet af, at vi bevarer vareforsyningslovens bemyndigelser og dermed gør køb og salg, priser og vilkår til statsanliggender, nok atter skal vise sig at blive den prisklemme, der gør, at vi må sælge billigt og købe dyrt.

Men alligevel synes den højtærede handelsminister at være glad for sit handelspolitiske instrument. Nu da der skal gøres en kraftanstrengelse for at nå til en liberalisering af den europæiske samhandel, så tør den højtærede handelsminister f. eks. ikke gå så langt som til at sætte fisk og fiskeriprodukter på eksportfrilisten. Her kommer nemlig det beskæftigelsesmæssige ind. Hans motivering er den simple, at denne produktionsgren ikke menes at være konkurrence-dygtig under friere forhold, men at man ved tosidede handelsaftaler alligevel vil have mulighed for at tvinge dansk fisk eller fiskekonserves i halsen på udenlandske forbrugere, der ellers ikke ville købe dem. Det kan man formodentlig kun gøre ved til gengæld at købe udenlandske varer for dyrt eller for dårligt. Groft sagt må det være resultatet af de fleste handelspolitiske krum-spring, vi gør for at komme af med danske varer, der ikke i sig selv er konkurrence-dygtige. Også de danske fiskeres omkostninger belastes jo, hvergang vi på den måde holder omkostningsniveauet kunstigt oppe ved, at vi køber for dyrt i udlandet eller tillader en for dyr indenlandsk produktion. Her har vi et økonomisk set meget primitivt erhverv, hvis konkurrenceevne stort set må være afhængigt af vort omkostningsniveau her i landet. Man erkender, at det ikke kan klare sig, og så skal man bruge et handelspolitisk hjælpemiddel til at afsætte dets varer. Mon ikke systemet er ved at gå i fisk for den højtærede handelsminister?

Ved at opretholde den såkaldte beskyt-